

дават храна на четниците в Балкана над с. Мирково. 78. За културно-историческата самобитност на Сливенския край и хайдушките традиции вж. Демирев, Вл., Н. Ников. Блажена гора зелена. С., 1994; Кирова, М., Вл. Демирев. Исторически и етнокултурни аспекти на хайдутството в Сливенско. - В: Култура, църква и революция през Възраждането. Сливен, 1995, 122 - 126; Демирев, Вл. Сливенската планина - етнокултурното пространство и фолклорната история - Сб. в чест на проф. Кр. Шарова /ИПр, 2004/. 79. Из АНГ, кн. 1, С., 1911, № 1260, с. 751 - писмо на В. Караконовски от 25 авг. 1867. В отговора си от 5 септ. 1867 г. от Букурещ Н. Геров обяснява, че Панайот се е оттеглил с 30 души през Златишко, срещнал се е с Филип Тотю и през планините стигнали до Сърбия, водили битки по пътя с турски потери /Из АНГ, кн. 1, №1263, с. 753/. За идеите на Н. Геров за поддържане на хайдушки чети в Балкана вж. Из АНГ, кн. 2 № 2204, с. 359.

ПАНАЙОТ ХИТОВ И ДЕЛОТО НА ВАСИЛ ЛЕВСКИ

проф. д.и.н. Цветана Павловска

Отношенията между Панайот Хитов и Васил Левски не могат да се определят като еднозначни или постоянни, тъй като се извяват от крайно положителни и стигат до резервираност и от двете страни. Когато В. Левски реално навлиза в българското националноосвободително движение, П.Хитов е вече легенда, макар да е само със седем години по-възрастен.¹ Младият дякон Игнатий, закърмен с любовта към народните хайдутти и под силното влияние на "Горски пътник" на Г.С.Раковски, е силно привлечен от ореола на мустакатия войвода. Израз на това обаяние бъдещият апостол дава в Автобиографията си в стихове,² където П.Хитов е споменат дори поименно:

"... Станах и отидох в Стара планина
с вярна дружина с Панайот войвода ...
Юнаци Народни - тяхен аз Байрактар;
За година време всичко разгледах,
което незнаех войвода аз питах.
Главни друмища и тънки пътеки
Се ги бележа - занаяпред нам леки.
Хубава гора, студена е и вода
За наши жени и дребни деца..."³

Картината, обвяена с хайдушка романтика, посочва не само възторга на запленения автор, но и самочувствието му на съпричастен. Не е случайно, че байрактар е написано с главна буква - Левски сам се чувствал тогава хайдутин и се гордеел с това. Но освен лиричните отклонения, всъщност разбираеми, защото е явно старанието му да сътвори нещо от рода на народните песни,⁴ той натрупва безценен опит, главната заслуга за което има войводата Хитов. "Хайдутуването" на